

de havde gjort ved Melsækkene og Petroleumstønderne, og ved et Tegn til Maskinisten paa Dampspillet hævedes den op fra Jorden. Lige over Lastelugen holdtes den nogle Øjeblikke svævende i Luften, indtil der lød et nye Varskoraab. Under Kættingraslen og Prusten af Dampkraft sænkedes den gamle jyske Præstekone ned mellem Ølkasserne, Brændevinsankrene og Sukkerfustagerne.

Inde bag Kafeens Rude var Pers Ansigt bleven mere og mere farveløst. Opvarteren, der hele Tiden havde holdt Øje med ham, fordi han var saa stille og havde ladet sit Øl staa urørt, sprang i dette Øjeblik ganske forskrækket hen til ham og spurgte:

„Er Herren syg?“

Per saae paa ham med et forstyrret Blik. Han havde glemt, hvor han var; og pludselig følte han Gulvet løfte sig med ham og Væggene falde ind i Stuen.

„Giv mig en Kognak,“ fik han sagt.

Han drak to Glas, det ene umiddelbart efter det andet; og der kom igen lidt Blod i hans Kinder. I det Nu, han havde set sin Moder hænge der og svaje i Luften som en Vareballe, var det bleven Nat omkring ham, og ligesom ved Glimtet af et Lyn havde han i et Syn set Tilværelsens Grund afdækket. Den havde vist sig for ham som et koldt og tavst, i evig Ligegyldighed hvilende Isøde som det, han havde set hin Gang paa sin første Rejse gennem Alperne.

Da han igen saae over paa Skibet, var Arbejdet med Tønder og Sække paany i fuld Gang.

Midt paa Bryggen stod Brødrene tilligemed den bluseklædte Mand, i hvis fremstrakte Haand Eberhard samvittighedsfuldt optalte en Sum Penge. Efter at have modtaget Pengene blev Manden endnu staaende nogle Øjeblikke, øjensynlig i Haab om en Drikkeskilling, som imidlertid udeblev. Hvorpaa Brødrene forføjede sig bort i samlet Række med ensartede, taktfaste Skridt.

Per blev siddende. Tiltrods for, at de andre Gæster i Lokalet var begyndt at gøre ham til Genstand for en ret nærgaaende Opmærksomhed, kunde han ikke faa sig til at gaa bort. Han